

Ο περί της Διεθνούς Σύμβασης για την Καταστολή της Βομβιστικής Τρομοκρατίας (Κυρωτικός) Νόμος του 2000 εκδίδεται με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας σύμφωνα με το Άρθρο 52 του Συντάγματος.

Αριθμός 19(ΙΙΙ) του 2000

**ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΚΥΡΩΝΕΙ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΒΟΜΒΙΣΤΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**

Η Βουλή των Αντιπροσώπων ψηφίζει ως ακολούθως:

1. Ο παρών Νόμος θα αναφέρεται ως ο περί της Διεθνούς Σύμβασης για την Καταστολή της Βομβιστικής Τρομοκρατίας (Κυρωτικός) Νόμος του 2000. Συνοπτικός τίτλος.

2. Στον παρόντα Νόμο, εκτός αν από το κείμενο προκύπτει διαφορετική έννοια— Ερμηνεία.

«Αυτοεκτελεστές διατάξεις» σημαίνει τις διατάξεις εκείνες που δύναται να εφαρμοστούν χωρίς την ανάγκη λήψης οποιωνδήποτε νομικών ή διοικητικών μέτρων από μέρος της Δημοκρατίας.

«Σύμβαση» σημαίνει τη Διεθνή Σύμβαση για την Καταστολή της Βομβιστικής Τρομοκρατίας, που έγινε στις 15 Δεκεμβρίου 1997, της οποίας το κείμενο στο αγγλικό πρωτότυπο εκτίθεται στο Μέρος Ι του Πίνακα και η μετάφραση στα Ελληνικά στο Μέρος ΙΙ του Πίνακα: Πίνακας.
Μέρος Ι.
Μέρος ΙΙ.

Νοείται ότι σε περίπτωση αντίθεσης μεταξύ των δύο κειμένων υπερισχύει το κείμενο του πρωτοτύπου στα αγγλικά.

3. Η Σύμβαση της οποίας η υπογραφή από την Κυπριακή Δημοκρατία αποφασίστηκε με Απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου με Αρ. 47.398 και ημερομηνία 18 Φεβρουαρίου 1998 κυρώνεται με τον παρόντα Νόμο και εφαρμόζεται σύμφωνα με τις διατάξεις που ακολουθούν. Κύρωση της Σύμβασης.

4. Τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Σύμβασης τιμωρούνται με φυλάκιση μέχρι δεκαπέντε ετών ή με χρηματικές ποινές μέχρι δέκα χιλιάδων λιρών ή και με τις δύο αυτές ποινές, άνευ επηρεασμού του εκδικάζοντος την υπόθεση δικαστηρίου να επιβάλει οποιαδήποτε άλλη ποινή ή να εκδώσει οποιοδήποτε διάταγμα που δύναται να επιβάλει ή εκδώσει κατά την εκδίκαση ποινικών υποθέσεων. Ποινές.

5. Τα δικαστήρια της Δημοκρατίας έχουν δικαιοδοσία να εκδικάζουν τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Σύμβασης όταν αυτά διαπράττονται στις περιπτώσεις που αναφέρονται στις παραγράφους 1, 2 και 4 του άρθρου 6 της Σύμβασης. Εκταση δικαιοδοσίας.

6. Όταν συμβαλλόμενο κράτος συμφωνήσει να στείλει στην Κυπριακή Δημοκρατία πρόσωπο που κρατείται ή εκτίει ποινή στο έδαφός του, για σκοπούς του άρθρου 13 της Σύμβασης, ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως εκδίδει ένταλμα για την κράτηση του εν λόγω προσώπου, σύμφωνα με τους όρους τους οποίους ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως θεωρεί σκόπιμο να καθορίσει στο ένταλμα, κατόπιν συμφωνίας με το άλλο συμβαλλόμενο κράτος. Εκδοση εντάλματος κράτησης καταδίκου στην Κυπριακή Δημοκρατία.

7. Τα πιο πάνω άρθρα της Σύμβασης είναι αυτοεκτελεστά: Αυτοεκτελεστές διατάξεις.

Άρθρο 1.

Άρθρο 3.

Άρθρα 7-12 και 14-24.

Κανονισμοί.

8. Το Υπουργικό Συμβούλιο δύναται να εκδίδει Κανονισμούς για καλύτερη εφαρμογή του Νόμου οι οποίοι κατατίθενται στη Βουλή των Αντιπροσώπων για έγκριση.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΣΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

ΠΙΝΑΚΑΣ

(Αρθρο 2)

ΜΕΡΟΣ Ι

**INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE SUPPRESSION
OF TERRORIST BOMBINGS**

UNITED NATIONS
1997

International Convention for the Suppression
of Terrorist Bombings

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recalling also the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, "the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States",

Noting that the Declaration also encouraged States "to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter",

Recalling further General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed thereto,

Noting also that terrorist attacks by means of explosives or other lethal devices have become increasingly widespread,

Noting further that existing multilateral legal provisions do not adequately address these attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism, and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Considering that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.
2. "Infrastructure facility" means any publicly or privately owned facility providing or distributing services for the benefit of the public, such as water, sewage, energy, fuel or communications.
3. "Explosive or other lethal device" means:
 - (a) An explosive or incendiary weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage; or
 - (b) A weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage

through the release, dissemination or impact of toxic chemicals, biological agents or toxins or similar substances or radiation or radioactive material.

4. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security, and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

5. "Place of public use" means those parts of any building, land, street, waterway or other location that are accessible or open to members of the public, whether continuously, periodically or occasionally, and encompasses any commercial, business, cultural, historical, educational, religious, governmental, entertainment, recreational or similar place that is so accessible or open to the public.

6. "Public transportation system" means all facilities, conveyances and instrumentalities, whether publicly or privately owned, that are used in or for publicly available services for the transportation of persons or cargo.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally delivers, places, discharges or detonates an explosive or other lethal device in, into or against a place of public use, a State or government facility, a public transportation system or an infrastructure facility:

(a) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(b) With the intent to cause extensive destruction of such a place, facility or system, where such destruction results in or is likely to result in major economic loss.

2. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1.

3. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1 or 2 by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 6, paragraph 1, or article 6, paragraph 2, of this Convention to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 10 to 15 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2 of this Convention;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 6

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2 under its domestic law. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 7

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence as set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which

is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 6, subparagraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the

case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 9

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2.
5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between State Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.
2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 11

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 12

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 13

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

- (a) The person freely gives his or her informed consent; and
- (b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of this article:

- (a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

- (b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he was transferred for time spent in the custody of the State to which he was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with this article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 14

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 15

States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2, particularly:

(a) By taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their domestic legislation, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or engage in the perpetration of offences as set forth in article 2;

(b) By exchanging accurate and verified information in accordance with their national law, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences as set forth in article 2;

(c) Where appropriate, through research and development regarding methods of detection of explosives and other harmful substances that can cause death or bodily injury, consultations on the development of standards for marking explosives in order to identify their origin in post-blast investigations, exchange of information on preventive measures, cooperation and transfer of technology, equipment and related materials.

Article 16

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 17

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 18

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 19

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 20

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 21

1. This Convention shall be open for signature by all States from 12 January 1998 until 31 December 1999 at United Nations Headquarters in New York.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.
3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 22

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.
2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 23

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 12 January 1998.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΒΟΜΒΙΣΤΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Διεθνής Σύμβαση για την Καταστολή της Βομβιστικής Τρομοκρατίας

Τα Κράτη Μέλη στην παρούσα Σύμβαση,

Έχοντας υπόψη τους σκοπούς και τις αρχές του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών σχετικά με την τήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας και την προώθηση καλής γειτονίας και φιλικών σχέσεων και συνεργασίας μεταξύ Κρατών,

Σοβαρά προβληματιζόμενα για την ανά τον κόσμο κλιμάκωση τρομοκρατικών ενεργειών σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις τους,

Έχοντας κατά νου τη Δήλωση της Πεντηκοστής Επετείου των Ηνωμένων Εθνών της 24ης Οκτωβρίου 1995,

Έχοντας επίσης κατά νου τη Δήλωση για Μέτρα Εξάλειψης της Διεθνούς Τρομοκρατίας, που αποτελεί παράρτημα της απόφασης 49/60 της Γενικής Συνέλευσης της 9ης Δεκεμβρίου 1994, στην οποία, μεταξύ άλλων, "τα Κράτη Μέλη των Ηνωμένων Εθνών επίσημα επιβεβαιώνουν την κατηγορηματική καταδίκη όλων των ενεργειών, μεθόδων και πρακτικών τρομοκρατίας ως εγκληματικών και αδικαιολόγητων, οπουδήποτε και από οποιοδήποτε διαπραχθέντων, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που διακινδυνεύουν τις φιλικές σχέσεις μεταξύ Κρατών και λαών και θέτουν σε κίνδυνο την εδαφική ακεραιότητα και ασφάλεια Κρατών."

Σημειώνοντας ότι η Δήλωση επίσης ενθάρρυνε Κράτη "να αναθεωρήσουν επειγόντως το πεδίο εφαρμογής των υφιστάμενων διεθνών νομικών διατάξεων για την παρεμπόδιση, καταστολή και εξάλειψη της τρομοκρατίας σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις της, με το σκοπό να διασφαλίσουν την ύπαρξη πλήρους νομικού πλαισίου που να καλύπτει όλες τις πτυχές του θέματος".

Έχοντας επίσης κατά νου την απόφαση 51/210 της Γενικής Συνέλευσης της 17ης Δεκεμβρίου 1996 και τη Δήλωση για Συμπλήρωση της Δήλωσης για Μέτρα για την Εξάλειψη της Διεθνούς Τρομοκρατίας του 1994, που αποτελεί παράρτημα σε αυτή,

Σημειώνοντας επίσης ότι οι τρομοκρατικές επιθέσεις με εκρηκτικές ύλες ή άλλες θανατηφόρες συσκευές έχουν εξαπλωθεί ολοένα και περισσότερο.

Σημειώνοντας περαιτέρω ότι οι υπάρχουσες πολυμερείς νομικές διατάξεις δεν αναφέρονται επαρκώς στις επιθέσεις αυτές.

Πεπεισμένα για την επείγουσα ανάγκη για βελτίωση της διεθνούς συνεργασίας μεταξύ Κρατών στην επιδίωξη και υιοθέτηση αποτελεσματικών και πρακτικών μέτρων για την παρεμπόδιση τέτοιων τρομοκρατικών ενεργειών, και για τη δίωξη και τιμωρία των δραστών,

Θεωρώντας ότι η εκδήλωση τέτοιων ενεργειών είναι θέμα σοβαρού ενδιαφέροντος για όλη τη διεθνή κοινότητα ως σύνολο,

Σημειώνοντας ότι οι δραστηριότητες των στρατιωτικών αρχών των Κρατών κυβερνώνται από κανόνες διεθνούς δικαίου εκτός του πλαισίου της παρούσας Σύμβασης και ότι η εξαίρεση ορισμένων ενεργειών από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης αυτής δεν δικαιολογεί ή καθιστά παράνομες ενέργειες νόμιμες, ή αποκλείει δίωξη σύμφωνα με άλλους νόμους,

Έχουν συμφωνήσει στα ακόλουθα:

Άρθρο 1

Για τους σκοπούς της παρούσας Σύμβασης:

1. “Κρατική ή κυβερνητική υπηρεσία” συμπεριλαμβάνει οποιαδήποτε μόνιμη ή προσωρινή υπηρεσία ή μέσο μεταφοράς που χρησιμοποιείται ή κατέχεται από αντιπροσώπους Κράτους, μέλη Κυβέρνησης, το νομοθετικό ή δικαστικό σώμα ή λειτουργούς ή υπαλλήλους κρατικής ή άλλης δημόσιας αρχής ή οντότητας ή υπαλλήλους ή λειτουργούς ενδοκυβερνητικού οργανισμού σε σχέση με τα επίσημα καθήκοντά τους.
2. “Υπηρεσία υποδομής” σημαίνει οποιαδήποτε υπηρεσία που ανήκει στο δημόσιο ή σε ιδιώτη και που παρέχει ή διανέμει υπηρεσίες προς όφελος του κοινού, όπως νερό, αποχέτευση, ενέργεια, καύσιμα ή συγκοινωνίες.
3. “Εκρηκτική ή άλλη θανατηφόρα συσκευή” σημαίνει:
 - (α) Εκρηκτικό ή εμπρηστικό όπλο ή συσκευή που είναι σχεδιασμένη ή έχει την ικανότητα να προκαλέσει θάνατο, σοβαρή σωματική βλάβη ή ουσιαστική υλική ζημιά· ή
 - (β) Όπλο ή συσκευή που είναι σχεδιασμένη, ή έχει την ικανότητα να προκαλέσει θάνατο, σοβαρή σωματική βλάβη ή ουσιαστική υλική ζημιά μέσω της ελευθέρωσης, διάδοσης ή επίδρασης τοξικών χημικών, βιολογικών παραγώγων ή τοξινών ή παρόμοιων ουσιών ή ραδιενέργειας ή ραδιενεργού υλικού.
4. “Στρατιωτικές δυνάμεις Κράτους” σημαίνει τις στρατιωτικές δυνάμεις Κράτους που είναι οργανωμένες, εκπαιδευμένες και εξοπλισμένες σύμφωνα με το εσωτερικό του δικαίου με πρωταρχικό σκοπό την εθνική άμυνα ή ασφάλεια, και πρόσωπα που ενεργούν προς υποστήριξη αυτών των ενόπλων δυνάμεων που είναι υπό την επίσημη διοίκηση, έλεγχο και ευθύνη τους.
5. “Χώρος δημόσιας χρήσης” σημαίνει εκείνα τα μέρη οποιουδήποτε κτιρίου, γής, δρόμου, αγωγού νερού ή άλλης τοποθεσίας στα οποία έχει πρόσβαση το κοινό ή που είναι ανοικτά σε μέλη του κοινού, συνεχώς, περιοδικά ή περιστασιακά, και περιλαμβάνει οποιοδήποτε εμπορικό, επιχειρησιακό, πολιτιστικό, ιστορικό, εκπαιδευτικό, θρησκευτικό ή κυβερνητικό χώρο ή χώρο αναψυχής ή παρόμοιο χώρο στον οποίο έχει πρόσβαση το κοινό ή ο οποίος είναι ανοικτός στο κοινό.

6. "Δημόσιο σύστημα μεταφοράς" σημαίνει όλες τις υπηρεσίες, μέσα μεταφοράς, και μέσα, είτε ανήκουν στο δημόσιο ή σε ιδιώτες, που χρησιμοποιούνται σε ή για υπηρεσίες που διατίθενται δημόσια για την μεταφορά προσώπων ή φορτίου.

Άρθρο 2

1. Οποιοδήποτε πρόσωπο διαπράττει αδίκημα εντός της έννοιας της Σύμβασης αυτής αν παράνομα και με πρόθεση παραδίδει, τοποθετεί, εκκενώνει ή εκρηγνύει εκρηκτική ή άλλη θανατηφόρα συσκευή σε, προς ή εναντίον χώρου δημόσιας χρήσης, Κρατικής ή κυβερνητικής υπηρεσίας, δημόσιου συστήματος μεταφοράς ή υπηρεσίας υποδομής:
- (α) Με πρόθεση να προκαλέσει θάνατο ή σοβαρή σωματική βλάβη· ή
- (β) Με πρόθεση να προκαλέσει εκτεταμένη καταστροφή τέτοιου χώρου, υπηρεσίας ή συστήματος, όπου τέτοια καταστροφή έχει ως αποτέλεσμα ή ενδέχεται να έχει ως αποτέλεσμα σοβαρή οικονομική ζημιά.
2. Οποιοδήποτε πρόσωπο επίσης διαπράττει αδίκημα αν αποπειράται να διαπράξει αδίκημα όπως αναφέρεται στην παράγραφο 1.
3. Οποιοδήποτε πρόσωπο επίσης διαπράττει αδίκημα αν:
- (α) Συμμετέχει ως συνεργός σε αδίκημα όπως εκτίθεται στην παράγραφο 1 ή 2; ή
- (β) Οργανώνει ή κατευθύνει άλλους να διαπράξουν αδίκημα όπως εκτίθεται στην παράγραφο 1 ή 2; ή
- (γ) Με οποιοδήποτε άλλο τρόπο συμβάλλει στη διάπραξη ενός ή περισσοτέρων αδικημάτων όπως εκτίθενται στην παράγραφο 1 ή 2 από ομάδα προσώπων που ενεργούν με κοινό σκοπό· τέτοια συμβολή θα είναι σκόπιμη και είτε γίνεται με σκοπό την προώθηση της γενικής εγκληματικής δράσης ή σκοπού της ομάδας ή γίνεται εν γνώσει του σκοπού της ομάδας να διαπράξουν το εν λόγω αδίκημα ή αδικήματα.

Άρθρο 3

Η Σύμβαση αυτή δεν θα εφαρμόζεται όπου το αδίκημα διαπράττεται σε ένα μόνο Κράτος, το ύποπτο πρόσωπο και τα θύματα είναι υπήκοοι του Κράτους αυτού, το ύποπτο πρόσωπο βρίσκεται στο έδαφος του Κράτους αυτού και κανένα άλλο Κράτος δεν έχει βάση, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφο 1, ή το άρθρο 6, παράγραφο 2, της Σύμβασης αυτής, για την άσκηση δικαιοδοσίας, εκτός του ότι οι διατάξεις των άρθρων 10 ως 15 θα εφαρμόζονται κατάλληλα στις περιπτώσεις εκείνες.

Άρθρο 4

Κάθε Κράτος Μέρος θα υιοθετεί τέτοια μέτρα που δυνατό να είναι αναγκαία:

- (α) Για να καθιερωθούν ως ποινικά αδικήματα σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο τα αδικήματα που παρατίθενται στο άρθρο 2 της Σύμβασης αυτής.
- (β) Για να γίνουν τα αδικήματα αυτά τιμωρούμενα με τις κατάλληλες ποινές που θα λαμβάνουν υπόψη τη σοβαρή μορφή των αδικημάτων αυτών.

Άρθρο 5

Κάθε Κράτος Μέρος θα υιοθετεί τέτοια μέτρα που δυνατό να είναι αναγκαία, συμπεριλαμβανομένης, όπου είναι κατάλληλο, εσωτερικής νομοθεσίας, για να διασφαλίσει ότι εγκληματικές ενέργειες μέσα στο πλαίσιο της Σύμβασης αυτής, ειδικότερα όπου έχουν σκοπό ή είναι προσχεδιασμένες να προκαλέσουν κατάσταση φόβου στο κοινό ή σε ομάδα προσώπων ή συγκεκριμένων προσώπων, σε καμιά περίπτωση δεν είναι δικαιολογημένες βάσει λόγων πολιτικής, φιλοσοφικής, ιδεολογικής, φυλετικής, εθνικής, θρησκευτικής ή άλλης παρόμοιας φύσης και ότι τιμωρούνται με ποινές σύμφωνες με τη σοβαρή τους φύση.

Άρθρο 6

1. Κάθε Κράτος Μέρος θα λαμβάνει τέτοια μέτρα τα οποία δυνατό να είναι αναγκαία για να καθορίσει τη δικαιοδοσία του πάνω στα αδικήματα που παρατίθενται στο άρθρο 2 όταν:
 - (α) Το αδίκημα διαπράττεται στο έδαφος του Κράτους αυτού ή
 - (β) Το αδίκημα διαπράττεται πάνω σε πλοίο που είναι υπό τη σημαία του Κράτους αυτού ή σε αεροπλάνο που είναι εγγεγραμμένο σύμφωνα με τους νόμους του Κράτους αυτού κατά το χρόνο που διαπράττεται το αδίκημα ή
 - (γ) Το αδίκημα διαπράττεται από υπήκοο του Κράτους αυτού.
2. Κράτος Μέρος δύναται επίσης να καθορίσει τη δικαιοδοσία του σε σχέση με τέτοιο αδίκημα όταν:
 - (α) Το αδίκημα διαπράττεται εναντίον υπηκόου του Κράτους αυτού ή
 - (β) Το αδίκημα διαπράττεται εναντίον Κράτους ή κυβερνητικής υπηρεσίας του ίδιου Κράτους στο εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένης πρεσβείας ή άλλων διπλωματικών ή προξενικών κτιρίων του εν λόγω Κράτους ή

- (γ) Το αδίκημα διαπράττεται από πρόσωπο που δεν έχει υπηκοότητα και που έχει τη συνήθη διαμονή του ή της στο έδαφος του Κράτους αυτού· ή
 - (δ) Το αδίκημα διαπράττεται στην απόπειρα εξαναγκασμού του Κράτους αυτού να προβεί ή να μην προβεί σε οποιαδήποτε ενέργεια· ή
 - (ε) Το αδίκημα διαπράττεται σε αεροπλάνο που ελέγχεται από την Κυβέρνηση του Κράτους αυτού.
3. Κατά την επικύρωση, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση στη Σύμβαση αυτή, κάθε Κράτος Μέρος, θα γνωστοποιεί στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών τη δικαιοδοσία που έχει καθορίσει σύμφωνα με την παράγραφο 2 στο εσωτερικό του δικαίου. Αν οποιαδήποτε αλλαγή λάβει χώρα, το ενδιαφερόμενο Κράτος Μέρος αμέσως θα γνωστοποιήσει σχετικά το Γενικό Γραμματέα.
 4. Κάθε Κράτος Μέρος θα λαμβάνει με τον ίδιο τρόπο μέτρα τα οποία δυνατό να είναι αναγκαία για να καθορίσει τη δικαιοδοσία του πάνω σε αδικήματα που παρατίθενται στο άρθρο 2 σε περιπτώσεις όπου το ύποπτο πρόσωπο βρίσκεται στο έδαφος του και δεν εκδίδει το πρόσωπο αυτό σε οποιοδήποτε από τα Κράτη Μέρη που έχουν καθορίσει τη δικαιοδοσία τους σύμφωνα με την παράγραφο 1 ή 2.
 5. Η Σύμβαση αυτή δεν εξαιρεί την άσκηση ποινικής δικαιοδοσίας που καθορίζεται από Κράτος Μέρος σύμφωνα με το εσωτερικό του δικαίου.

Άρθρο 7

1. Κατά τη λήψη πληροφορίας ότι πρόσωπο που έχει διαπράξει ή που φέρεται να έχει διαπράξει αδίκημα όπως παρατίθεται στο άρθρο 2 δυνατό να βρίσκεται στο έδαφος του, το ενδιαφερόμενο Κράτος Μέρος θα λάβει τέτοια μέτρα που δυνατό να είναι αναγκαία σύμφωνα με το εσωτερικό του δικαίου για την διερεύνηση των γεγονότων που αναφέρονται στην πληροφορία.
2. Όταν ικανοποιηθεί ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, το Κράτος Μέρος στο έδαφος του οποίου βρίσκεται ο παραβάτης ή το ύποπτο πρόσωπο θα λάβει τα κατάλληλα μέτρα σύμφωνα με το εσωτερικό του δικαίου για να εξασφαλίσει την παρουσία του προσώπου αυτού για το σκοπό δίωξης ή έκδοσης.
3. Οποιοδήποτε πρόσωπο σε σχέση με το οποίο λαμβάνονται τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 2 θα δικαιούται:
 - (α) Να επικοινωνήσει χωρίς καθυστέρηση με τον πλησιέστερο κατάλληλο αντιπρόσωπο του Κράτους του οποίου είναι υπήκοος ή ο οποίος άλλως πώς δικαιούται να υπερασπίσει τα δικαιώματά του, ή, αν το πρόσωπο αυτό είναι χωρίς υπηκοότητα, του Κράτους στο έδαφος του οποίου το πρόσωπο αυτό έχει τη συνήθη διαμονή του.

- (β) Να δέχεται επίσκεψη από αντιπρόσωπο του Κράτους αυτού·
- (γ) Να πληροφορείται για τα δικαιώματα του κάτω από τις υποπαραγράφους (α) και (β).
4. Τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παράγραφο 3 θα εξασκούνται σύμφωνα με τους νόμους και κανονισμούς του Κράτους στο έδαφος του οποίου βρίσκεται ο κατηγορούμενος ή το ύποπτο πρόσωπο, με την επιφύλαξη ότι οι αναφερόμενοι νόμοι και κανονισμοί θα πρέπει να επιτρέπουν την πλήρη εφαρμογή των σκοπών για τους οποίους προορίζονται τα δικαιώματα που παραχωρούνται από την παράγραφο 3.
 5. Οι διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 δεν θα επηρεάζουν το δικαίωμα οποιουδήποτε Κράτους Μέρους που διεκδικεί δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 6, υποπάραγραφο 1(γ) ή 2(γ), να καλέσει το Διεθνές Συμβούλιο του Ερυθρού Σταυρού να επικοινωνήσει και επισκεφθεί το ύποπτο πρόσωπο.
 6. Όταν Κράτος Μέρος, σε εφαρμογή του άρθρου αυτού, θέτει πρόσωπο υπό κράτηση, θα ειδοποιήσει αμέσως, είτε απευθείας ή μέσω του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, τα Κράτη Μέρη που έχουν καθορίσει δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφο 1 και 2, και, αν θεωρεί σκόπιμο, οποιαδήποτε άλλα ενδιαφερόμενα Κράτη Μέρη, για το γεγονός ότι το πρόσωπο αυτό είναι υπό κράτηση και για τις περιστάσεις που απαιτούν την κράτηση του προσώπου αυτού. Το Κράτος που κάνει την έρευνα που προβλέπεται στην παράγραφο 1 θα πληροφορήσει αμέσως τα αναφερόμενα Κράτη Μέρη για τα συμπεράσματά του και θα υποδείξει κατά πόσο σκοπεύει να ασκήσει δικαιοδοσία.

Άρθρο 8

1. Το Κράτος Μέρος στο έδαφος του οποίου βρίσκεται το ύποπτο πρόσωπο, θα έχει την υποχρέωση, σε περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόζεται το άρθρο 6, αν δεν εκδώσει το πρόσωπο αυτό, χωρίς οποιαδήποτε εξαίρεση και είτε το αδίκημα διαπράχθηκε στο έδαφος του είτε όχι, να υποβάλει την υπόθεση χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση στις αρμόδιες του αρχές για το σκοπό δίωξης, μέσω διαδικασιών σύμφωνα με τους νόμους του Κράτους αυτού. Οι αρχές αυτές θα λάβουν την απόφασή τους με τον ίδιο τρόπο όπως σε οποιοδήποτε άλλο αδίκημα σοβαρής φύσης σύμφωνα με το νόμο του Κράτους αυτού.
2. Οποτεδήποτε το εσωτερικό δικαιο Κράτους Μέρους επιτρέπει σε αυτό να εκδώσει ή άλλως πως παραδώσει ένα από τους υπηκόους του μόνο υπό τον όρο ότι το πρόσωπο αυτό θα επιστραφεί στο Κράτος αυτό για να εκτίσει την ποινή που επιβλήθηκε ως αποτέλεσμα της δίκης ή διαδικασίας για την οποία ζητήθηκε η έκδοση ή παράδοση του προσώπου, και το Κράτος αυτό και το Κράτος που ζητεί την έκδοσή του προσώπου συμφωνούν με την επιλογή αυτή και με άλλους όρους που δυνατό να θεωρήσουν κατάλληλους, τέτοια υπό όρους έκδοση ή

παράδοση θα είναι αρκετή για την εκπλήρωση της υποχρέωσης που παρατίθεται στην παράγραφο 1.

Άρθρο 9

1. Τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 θα θεωρούνται ότι περιλαμβάνονται ως εκδόσιμα αδικήματα σε οποιαδήποτε συνθήκη έκδοσης που υπάρχει μεταξύ οποιωνδήποτε από τα Κράτη Μέρη πριν την έναρξη ισχύος της Σύμβασης αυτής. Τα Κράτη Μέρη αναλαμβάνουν να περιλάβουν τέτοια αδικήματα ως εκδόσιμα αδικήματα σε οποιαδήποτε συνθήκη έκδοσης που συνομολογείται μεταξύ τους μεταγενέστερα.
2. Όταν Κράτος Μέρος που θέτει την έκδοση υπό την προϋπόθεση της ύπαρξης συνθήκης, λαμβάνει αίτημα για έκδοση από άλλο Κράτος Μέρος με το οποίο δεν έχει συνθήκη έκδοσης, το Κράτος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα δύναται, κατ' εκλογή του, να θεωρήσει τη Σύμβαση αυτή ως νομική βάση για έκδοση σε σχέση με τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2. Η έκδοση θα υπόκειται στις άλλες προϋποθέσεις που προνοούνται από το νόμο του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα.
3. Κράτη Μέρη που δεν θέτουν την έκδοση υπό την προϋπόθεση της ύπαρξης συμφωνίας θα αναγνωρίσουν τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 ως εκδόσιμα αδικήματα μεταξύ τους, με την επιφύλαξη των προϋποθέσεων που προνοούνται από το νόμο του Κράτους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα.
4. Αν είναι αναγκαίο, τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 θα τυγχάνουν χειρισμού, για τους σκοπούς έκδοσης, μεταξύ Κρατών Μερών, ως εαν είχαν διαπραχθεί όχι μόνο στον τόπο όπου έλαβαν χώρα αλλά και στο έδαφος των Κρατών που έχουν καθορίσει δικαιοδοσία σύμφωνα με το άρθρο 6, παραγράφους 1 και 2.
5. Οι πρόνοιες όλων των συνθηκών έκδοσης και διευθετήσεων μεταξύ Κρατών Μερών σε σχέση με αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 θα θεωρούνται ότι τροποποιούνται μεταξύ Κρατών Μερών στην έκταση που είναι ασυμβίβαστες με τη Σύμβαση αυτή.

Άρθρο 10

1. Τα Κράτη Μέρη θα παρέχουν μεταξύ τους το μέγιστο βαθμό αρωγής σε σχέση με έρευνες ή ποινικές διαδικασίες ή διαδικασίες έκδοσης που αρχίζουν σε σχέση με τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2, συμπεριλαμβανομένης αρωγής στη λήψη μαρτυρίας που είναι στη διάθεση τους και που είναι αναγκαία για τις διαδικασίες.
2. Τα Κράτη Μέρη θα εκτελούν τις υποχρεώσεις τους κάτω από την παράγραφο 1 σύμφωνα με οποιοσδήποτε συνθήκες ή άλλες διευθετήσεις για αμοιβαία νομική αρωγή που δυνατό να υπάρχουν μεταξύ τους. Στην απουσία τέτοιων συνθηκών ή διευθετήσεων, τα Κράτη Μέρη θα παρέχουν μεταξύ τους αρωγή σύμφωνα με το εσωτερικό τους δίκαιο.

Άρθρο 11

Κανένα από τα αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 δεν θα θεωρείται, για τους σκοπούς έκδοσης ή αμοιβαίας νομικής αρωγής, ως πολιτικό αδίκημα ή ως αδίκημα που σχετίζεται με πολιτικό αδίκημα ή ως αδίκημα υποκινούμενο από πολιτικά κίνητρα. Επομένως, αίτημα για έκδοση ή για αμοιβαία νομική αρωγή που βασίζεται σε τέτοιο αδίκημα δεν δύναται να απορριφθεί με βάση μόνο το λόγο ότι αφορά πολιτικό αδίκημα ή αδίκημα που σχετίζεται με πολιτικό αδίκημα ή αδίκημα υποκινούμενο από πολιτικά κίνητρα.

Άρθρο 12

Καμμία διάταξη στη Σύμβαση αυτή δεν θα ερμηνεύεται ότι επιβάλλει υποχρέωση για έκδοση ή για παροχή αμοιβαίας νομικής αρωγής, αν το Κράτος Μέρος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα έχει ουσιαστικούς λόγους να πιστεύει ότι το αίτημα για έκδοση για αδικήματα που εκτίθενται στο άρθρο 2 ή για αμοιβαία νομική αρωγή σε σχέση με τέτοια αδικήματα έχει γίνει για το σκοπό δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω της φυλής, θρησκείας, υπηκοότητας, εθνικής καταγωγής ή πολιτικής πεποίθησης του ή ότι συμμορφωση με το αίτημα θα προκαλούσε βλάβη στη θέση του προσώπου αυτού για οποιοδήποτε από αυτούς τους λόγους.

Άρθρο 13

1. Πρόσωπο που κρατείται ή εκτίει ποινή στο έδαφος ενός Κράτους Μέρους του οποίου η παρουσία σε άλλο Κράτος Μέρος ζητείται για το σκοπό κατάθεσης, αναγνώρισης ή με άλλο τρόπο παροχής βοήθειας στη λήψη μαρτυρίας για τη διερεύνηση ή δίωξη αδικημάτων σύμφωνα με τη Σύμβαση αυτή δύναται να μεταφερθεί αν οι ακόλουθες προϋποθέσεις πληρούνται:
 - (α) Το πρόσωπο αυτό δίνει ελεύθερα την ενημερωμένη συναίνεση του ή της· και
 - (β) Οι αρμόδιες αρχές και των δύο Κρατών συμφωνούν, με την επιφύλαξη τέτοιων προϋποθέσεων που τα Κράτη αυτά δύνανται να θεωρήσουν κατάλληλες.
2. Για τους σκοπούς του άρθρου αυτού:
 - (α) Το Κράτος στο οποίο το πρόσωπο μεταφέρεται θα έχει την εξουσία και υποχρέωση να έχει υπό κράτηση το πρόσωπο που μεταφέρεται εκτός αν το Κράτος από το οποίο το πρόσωπο μεταφέρθηκε ζητεί ή εξουσιοδοτεί διαφορετικά.
 - (β) Το Κράτος στο οποίο μεταφέρεται το πρόσωπο θα εκπληροί χωρίς καθυστέρηση την υποχρέωση του να επιστρέψει το πρόσωπο στην κράτηση του Κράτους από το οποίο το πρόσωπο μεταφέρθηκε όπως συμφωνήθηκε προηγουμένως, ή όπως διαφορετικά συμφωνείται, μεταξύ των αρμόδιων αρχών και των δύο Κρατών.

- (γ) Το Κράτος στο οποίο το πρόσωπο μεταφέρεται δεν θα απαιτεί από το Κράτος από το οποίο το πρόσωπο μεταφέρθηκε να αρχίσει διαδικασία έκδοσης για την επιστροφή του προσώπου.
- (δ) Για πρόσωπο που μεταφέρεται θα ληφθεί υπόψη για έκτιση ποινής που εκτίεται στο Κράτος από το οποίο μεταφέρθηκε ο χρόνος που πέρασε υπό την κράτηση του Κράτους στο οποίο μεταφέρθηκε.
3. Εκτός αν συμφωνεί το Κράτος Μέρος από το οποίο πρόσωπο θα μεταφερθεί σύμφωνα με το άρθρο αυτό, το εν λόγω πρόσωπο, οποιαδήποτε υπηκοότητα και αν έχει, δεν διώκεται ή κρατείται ή υπόκειται σε οποιοδήποτε άλλο περιορισμό της προσωπικής ελευθερίας του ή της στο έδαφος του Κράτους στο οποίο το πρόσωπο αυτό μεταφέρεται σε σχέση με πράξεις ή καταδίκες που προηγούνται της αναχώρησής του ή της από το έδαφος του Κράτους από το οποίο το πρόσωπο μεταφέρθηκε.

Άρθρο 14

Σε οποιοδήποτε πρόσωπο κρατείται ή σε σχέση με το οποίο οποιαδήποτε μέτρα λαμβάνονται ή διαδικασίες λαμβάνουν χώρα σε εφαρμογή της Σύμβασης αυτής θα εγγυάται ίση μεταχείριση, συμπεριλαμβανομένης απόλαυσης όλων των δικαιωμάτων και εγγυήσεων σύμφωνα με το νόμο του Κράτους στο έδαφος του οποίου το πρόσωπο αυτό βρίσκεται και με εφαρμόσιμες διατάξεις του διεθνούς δικαίου, συμπεριλαμβανομένου του διεθνούς δικαίου για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Άρθρο 15

Τα Κράτη Μέρη θα συνεργάζονται για την πρόληψη των αδικημάτων που εκτίθενται στο άρθρο 2, και ειδικότερα:

- (α) Με τη λήψη όλων των πρακτικών μέτρων, συμπεριλαμβανομένης, αν είναι αναγκαίο, της προσαρμογής της εσωτερικής τους νομοθεσίας, για την παρεμπόδιση και αντιμετώπιση ετοιμασιών στα αντίστοιχα τους εδάφη για τη διάπραξη των αδικημάτων αυτών εντός ή εκτός των εδαφών τους, συμπεριλαμβανομένων μέτρων για την απαγόρευση στα εδάφη τους παράνομων δραστηριοτήτων προσώπων, ομάδων και οργανώσεων που ενθαρρύνουν, υποκινούν, οργανώνουν, εν γνώσει χρηματοδοτούν ή εμπλέκονται στη διάπραξη αδικημάτων που εκτίθενται στο άρθρο 2.
- (β) Με την ανταλλαγή επακριβών και επιβεβαιωμένων πληροφοριών σύμφωνα με το εθνικό τους δικαίο, και με το συντονισμό διοικητικών και άλλων μέτρων που λαμβάνονται καταλλήλως για την παρεμπόδιση της διάπραξης αδικημάτων που παρατίθενται στο άρθρο 2.
- (γ) Όπου είναι κατάλληλο, με την έρευνα και ανάπτυξη όσο αφορά μεθόδους ανίχνευσης εκρηκτικών και άλλων βλαβερών ουσιών που δύνανται να προκαλέσουν θάνατο ή σωματική βλάβη, με συσκέψεις για την ανάπτυξη προτύπων για τη σήμανση εκρηκτικών για την αναγνώριση της

προέλευσής τους σε έρευνες μετά από εκρήξεις, με την ανταλλαγή πληροφοριών για προληπτικά μέτρα, με τη συνεργασία και μεταφορά τεχνολογίας, εξοπλισμού και σχετικών υλικών.

Άρθρο 16

Το Κράτος Μέρος όπου το ύποπτο πρόσωπο διώκεται, θα κοινοποιεί, σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο ή με εφαρμόσιμες διαδικασίες, το τελικό αποτέλεσμα των διαδικασιών στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος θα διαβιβάζει τις πληροφορίες στα άλλα Κράτη Μέρη.

Άρθρο 17

Τα Κράτη Μέρη θα φέρουν εις πέρας τις υποχρεώσεις τους σύμφωνα με τη Σύμβαση αυτή με τρόπο σύμφωνο με τις αρχές της κυρίαρχης ισότητας και εδαφικής ακεραιότητας των Κρατών και της μη επέμβασης στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων Κρατών.

Άρθρο 18

Καμιά διάταξη στη Σύμβαση αυτή δεν θα εξουσιοδοτεί Κράτος Μέρος να αναλαμβάνει στο έδαφος άλλου Κράτους Μέρους την άσκηση δικαιοδοσίας και την εκτέλεση λειτουργιών που επιφυλάσσονται αποκλειστικά για τις αρχές του άλλου Κράτους από το εσωτερικό του δίκαιο.

Άρθρο 19

1. Καμιά διάταξη στη Σύμβαση αυτή δεν θα επηρεάζει άλλα δικαιώματα, υποχρεώσεις και ευθύνες Κρατών και ατόμων σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, και ειδικότερα με τους σκοπούς και αρχές του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο.
2. Οι δραστηριότητες ενόπλων δυνάμεων κατά τη διάρκεια ένοπλης σύγκρουσης, όπως αυτοί οι όροι νοούνται σύμφωνα με το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο, οι οποίες διέπονται από το δίκαιο αυτό, δεν διέπονται από τη Σύμβαση αυτή, και οι δραστηριότητες που αναλαμβάνονται από στρατιωτικές δυνάμεις Κράτους στην άσκηση των επισήμων καθηκόντων τους, στην έκταση που διέπονται από άλλους κανόνες διεθνούς δικαίου, δεν διέπονται από τη Σύμβαση αυτή.

Άρθρο 20

1. Οποιαδήποτε διαφορά μεταξύ δύο ή περισσότερων Κρατών Μερών που αφορά την ερμηνεία ή εφαρμογή της Σύμβασης αυτής που δεν δύναται να διευθετηθεί με διαπραγματεύσεις, σε λογική χρονική περίοδο θα παραπέμπεται σε διαιτησία, όταν το ζητήσει ένα από αυτά. Αν, μέσα σε έξι μήνες από την ημερομηνία του αιτήματος για διαιτησία, τα μέρη δεν δύναται να συμφωνήσουν για την οργάνωση της διαιτησίας, οποιοδήποτε από τα μέρη αυτά δύναται να παραπέμψει τη διαφορά στο Διεθνές Δικαστήριο, με αίτηση, σύμφωνα με το Νόμο του Δικαστηρίου.

2. Κάθε Κράτος δύναται, κατά το χρόνο υπογραφής, επικύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης της Σύμβασης αυτής ή προσχώρησης σε αυτή, να δηλώσει ότι δεν θεωρεί ότι δεσμεύεται από την παράγραφο 1. Τα άλλα Κράτη Μέλη δεν θα δεσμεύονται από την παράγραφο 1 σε σχέση με οποιοδήποτε Κράτος Μέρος που έχει διατυπώσει τέτοια επιφύλαξη.
3. Οποιοδήποτε Κράτος το οποίο έχει διατυπώσει επιφύλαξη σύμφωνα με την παράγραφο 2 δύναται κατά οποιοδήποτε χρόνο να αποσύρει την επιφύλαξη αυτή με ειδοποίηση στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 21

1. Η Σύμβαση αυτή θα είναι ανοικτή προς υπογραφή από όλα τα Κράτη από τη 12η Ιανουαρίου 1998 μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1999 στην έδρα των Ηνωμένων Εθνών στη Νέα Υόρκη.
2. Η Σύμβαση αυτή υπόκειται σε επικύρωση, αποδοχή ή έγκριση. Τα έγγραφα επικύρωσης, αποδοχής ή έγκρισης θα κατατίθενται με το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.
3. Η Σύμβαση αυτή θα είναι ανοικτή για προσχώρηση από οποιοδήποτε Κράτος. Τα έγγραφα προσχώρησης θα κατατίθενται με το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 22

1. Η Σύμβαση αυτή θα τεθεί σε ισχύ την τριακοστή ημέρα που ακολουθεί την ημερομηνία κατάθεσης του εικοστού-δεύτερου εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης με το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.
2. Για κάθε Κράτος που επικυρώνει, αποδέχεται, εγκρίνει ή προσχωρεί στη Σύμβαση μετά από την κατάθεση του εικοστού-δεύτερου εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης, η Σύμβαση θα τεθεί σε ισχύ την τριακοστή ημέρα μετά από την κατάθεση από το Κράτος αυτό του εγγράφου επικύρωσης, αποδοχής, έγκρισης ή προσχώρησης.

Άρθρο 23

1. Οποιοδήποτε Κράτος Μέρος δύναται να καταγγείλει τη Σύμβαση αυτή με γραπτή ειδοποίηση προς το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.
2. Η καταγγελία θα λάβει ισχύ ένα χρόνο μετά από την ημερομηνία κατά την οποία η ειδοποίηση λαμβάνεται από το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

Άρθρο 24

Το πρωτότυπο της Σύμβασης αυτή, της οποίας το Αραβικό, Κινέζικο, Αγγλικό, Γαλλικό, Ρωσικό και Ισπανικό κείμενο είναι εξίσου αυθεντικά, θα κατατεθεί με το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος θα αποστείλει πιστοποιημένα αντίγραφα αυτού σε όλα τα Κράτη.

ΣΕ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ, οι υπογράφωντες, δεόντως εξουσιοδοτημένοι για το σκοπό αυτό από τις αντίστοιχες Κυβερνήσεις τους, έχουν υπογράψει την παρούσα Σύμβαση, η οποία ανοίχθηκε για υπογραφή στη Νέα Υόρκη τη 12η Ιανουαρίου 1998.